

ЕРАТРИЛЪР

НОА БОЙД

Авторът на „Агент назаем“

Ноа Бойд се нарежда в съзвездието на Харлан Коубън, Лий Чайлд и Винс Флин

ШПИОНИ ЗА ПРОДАН

НОА БОЙД

ШПИОНИ ЗА ПРОДАН

.....
Copyright © 2010 by Noah Boyd
All rights reserved
© Емилия Карастойчева, превод
© Димитър Стоянов – Димò, худ. оформление на корицата
Издателство *EPA*, София, 2011
ISBN: 978-954-389-129-0

НОА БОЙД

ШПИОНИ ЗА
ПРОДАН

ЕРА

2.

Черният градски автомобил сви в отбивката пред номер 1100 на Шестнайсета улица в северозападен Вашингтон. Паркираха пред старо имение с висока ограда от ковано желязо.

– Къде сме, Майк? – попита Кейт шофьора.

Вейл посочи внушителната сиво-кафеникава четириетажна постройка от другата страна на улицата:

– Това е старото руско посолство.

– Чакат ви вътре – каза шофьорът, пренебрегнал въпроса на Кейт и уточнението на Вейл.

Когато излязоха от колата, Вейл посочи към сградата, в която се канеха да влязат, и каза:

– Тук се е намирал някогашният наблюдателен пост, откъдето Бюрото е следяло посолството, но после руснаците построиха големия комплекс на Тънлоу Роуд и наблюдателницата стана излишна. Очевидно са й намерили друго приложение.

Докато Кейт и Вейл крачеха към входа на голямата стара сграда, агент, съблякъл сакото на костюма си, отвори тежката, висока дъбова врата. До револвера върху колана му висяха два калъфа за пълнители. Той огледа бързо лицата им и – нито особено дружелюбно, нито твърде официално – каза:

– Директорът ви чака на горния етаж.

Изкачиха се по витото стълбище до втория етаж. Вейл се озърна одобрително, оценявайки елегантната архитектура на поне седемдесет и пет годишната сграда. Стълбите бяха изработени от черен испански мрамор и почти никакви несъвършенства не помрачаваха чистия му абаносов блясък. Голям, но изящен стъклен полилей се спускаше през спиралата на стъпалата.

– Добре, аз ще попитам първи – обърна се той към Кейт. – Какво става?

– Нямам представа – отвърна тя. – Но понеже днес е празник, новината навярно е добра.

– Следващия път аз ще планирам срещата. Някъде без телефони и спешни кабинети. И без директори на ФБР.

– Мислиш ли, че наистина ще си устроим среща, ако използваш думата по-често?

– Надявам се постоянството ми да те изпълни с възторг.

– Не беше ли това официалният лозунг на натрапниците?

На втория етаж дочуха гласове, долитащи от стая с изглед към улицата. Влязоха и Вейл забеляза, че помещението – бивша просторна спалня – е пълно със старомодно оборудване. Метални маси, записващи устройства, малък телескоп на дълга маса пред прозореца, засенчен с еднопосочни щори. Втори телескоп стоеше върху по-малка масичка до съседния прозорец, също със спуснати щори.

По столовете и върху канапето в стаята освен директора седяха още петима мъже. Влязоха и Вейл с изненада установи, че всички насочват любопитни погледи към него. Появеше ли се в пълна с мъже стая, Кейт неотменно привличаше вниманието, независимо дали я познаваха или не.

Боб Ласкър стана и се ръкува с Вейл.

– Как е ръката, Стив?

– Добре.

Директорът кимна на един от мъжете, който стана и затвори вратата.

– Добро утро, Кейт – поздрави Ласкър.

Тя огледа лицата на другите мъже.

– Добро ли е наистина, сър?

– Ще разберем. Моля ви, седнете. Кейт, мисля, че познаваш всички. – Директорът ги представи на Вейл. – Бил Лангстън е помощник-директор, оглавява Отдела по контраразузнаване. Неговият заместник – Джон Каликс. Тони Батли, Джейк Кантън и Марк Брогдън са началници на секции в отдела.

Директорът забеляза как Вейл ги преценява светкавично. Точно това целеше Ласкър, за да го убеди по-лесно да приеме молбата му. Искаше Вейл да проумее, че тези мъже, макар и способни администратори, не са годни за полева работа.

Тримата шефове на секции бяха стъписващо безлични, понеже дългата кабинетна кариера в централата на ФБР ги бе научила, че индивидуалността се възнагражда само с подозрение. И тримата бяха пълни, сякаш и този недостатък отговаря на някакъв професионален стандарт. Костюмите им не се отличаваха нито по цвят, нито по качество и им бяха отеснели заради разрасналите се талии. Ръкавите на сакото на Батли бяха въздълги и закриваха палците му до средата. Съдейки по протритите лакти, ръкавите не бяха променили облика си, откакто бяха излезли от магазина. Собственикът им не беше и помислял да ги подкъси, понеже сваляше сакото, настанявайки се зад бюрото си.

Костюмът на Брогдън също изглеждаше излинял, краищата на панталоните му бяха разнищени, а износените ревери на сакото се подвиваха навътре. Твърде отеснялата яка на ризата на Кантън беше разкопчана. По вратовръзката му личаха лекета от храна. Угрижените изражения по трите лица, разнообразени от мимолетно любопитство при появата на Вейл, издаваха по-скоро копнеж по бързо пенсиониране, отколкото желание да се впуснат в непредсказуемата джунгла на улицата.

Джон Каликс, макар и не пълен, имаше окръглено, подпухнало лице, преждевременно състарено от плешивината над челото, биеща още повече на очи заради пригладения назад оредял белезникавокафяв бретон. Седнал вдясно от шефа си, той някак си успяваше да наподобява и най-малките движения на помощник-директора. Носеше традиционната униформа на ръководните кадри във ФБР – сиви панталони, тъмносиньо сако, бяла риза и вратовръзка на райета, завързвана многократно след десетки пранета.

От друга страна, видът на Бил Лангстън издаваше, че помощник-директорът е вторият по авторитет в стаята. В средата на петдесетте, той беше строен, дори слабоват. Гъстата му кафява коса сребрееше по слепоочията. Костюмът му изглеждаше ненатрапчиво скъп и той бе кръстосал внимателно крака, за да не намачка острите ръбове на панталоните. Седеше със странно изопнати рамене, сякаш очаква всеки момент да го снимат. Лицето му – някак си неподходящо за ситуацията – излъчваше патрицианско благородство. Вейл предположи, че се старее да си придаде неразгадаемо изражение.

– Стив, така и не успях да ти благодаря лично за съдействието по случая „Пентад“ в Лос Анджелис – каза директорът. – Разказах на всички тук за участието ти в разплитането му.

Вейл посочи Кейт и отвърна:

– Е, поне ѝ предложи повишение – все пак е някаква признателност.

Ласкър се усмихна.

– Като стана дума – добра работа по случая с отвличането снощи, Кейт. По изключение пресата ни превъзнася до небесата.

– Понеже шофьорът ти беше осведомен, че сме в спешния кабинет, очевидно си разговарял с началника на рестънската полиция. Честно казано, сър, единственото ми участие в откриването на момчетата бе да откарам Стив дотам.

– Изглежда сте пътували към някакво приятно събитие, преди да те отклонят.

Вейл се намеси, за да спаси Кейт от неловки обяснения за провалената им среща:

– За приема на ирландския посланик. Но няма значение. И без това не говоря езика.

Директорът се засмя.

– Ти и Вашингтонският елит в една и съща зала, Стив? Струва си да се види.

– Щеше да останеш разочарован. Бях строго предупреден да не си събличам ризата и да не предизвиквам никого на канадска борба за халба бира. – Вейл наклони глава на една страна, за да покаже на директора, че незначителният разговор му вдъхва подозрение. – Съмнявам се обаче, че си ни извикал да обсъждаме пропуските в поведението ми.

– Съжалявам – лаконично, но явно искрено отвърна Ласкър. – Изникна съществен проблем. Ще прозвучи преувеличено навярно, но въпросът се отнася до националната сигурност. Единствено хората в тази стая са запознати с това, което ще ти кажа.

– Поверително е, разбирам.

– Прегледах отново биографията ти и забелязах, че си обучаван за контраразузнавач. – Заради магистърската степен по руска история отначало бяха наели Вейл да разработва руснаците. След подготвителната школа го изпратиха в Детройт да разнищва криминални случаи, за да развие следователските си умения, но често го връщаха в Куонтико за вътрешно обучение. Оттам знаеше за старото посолство от другата страна на улицата и за сградата, в която се намираха сега. – Освен технологиите, почти нищо не се е променило. Все още си играем на котка и мишка. Всъщност мишките са повече от котките. Запознат ли си с някои от скорошните случаи?

– Винаги съм се интересувал от американско-руските отношения. Чета почти всички публикувани материали.

– Добре. Значи не се налага да осветляваме нюансите на целия процес. Бил, ще го запознаеш ли с положението?

Помощник-директорът стана, отиде до лаптопа и въведе парола. Стената над камината светна като импровизиран екран. Появи се зърниста разузнавателна снимка на мъж с плоски черти и бледо източноевропейско лице с прекалено гъсти за американския вкус бакенбарди и мустаци.

– Преди месец този човек се свърза с Вашингтонския ни полеви офис и помоли за среща. Пестеше сведенията, но обясни, че е разузнавач към руското посолство във Вашингтон. Не се представи по име, а с прозвището Калкулус. За да докаже твърденията си, на тази среща той ни показа пет поверителни документа. Попитаме го какво иска от нас и той отговори, че притежава списък с американци – или на държавни постове, или служители на корпорации, сътрудничещи на отбранителното министерство, които предоставят информация на руската Служба за външно разузнаване. Щом си сверяваш редовно часовника, знаеш, че това е новото КГБ. Не спомена от колко души се състои списъкът, нито къде работят. Настояваше обаче, че единият е служител в американска разузнавателна агенция, но не знаеше коя точно.

– Колко съществена беше информацията в предадените документи? – попита Вейл.

– Нищо критично, но достатъчно да докаже правдоподобността на твърденията му. Защо питаш?

– Просто любопитствам.

Кейт изгледа изпитателно Вейл. В тона му долови откривателска нотка.

– Предполагам, че иска пари – каза Вейл.

– Защо иначе ще предава родината и ще рискува да го екзекутират? – отвърна Лангстън. – Планът му беше доста хитър. Предложи, цитирам, „да ни даде първо най-дребната риба, а накрая – най-едрата“. Разузнавателният агент, най-вероятно. Поиска да преведем четвърт милион долара в чикагска банка, щом идентифицираме първия.

Предостави ни номера на сметката. Обясни, че банката е голяма, а сметката е открита от негов роднина и се води на фиктивно име. Предупреди ни, че ако Бюрото се опита да открие човека или да проследи парите, роднината ще бъде уведомен, а контактите с нас – прекъснати, защото ако не може да ни се довери, подписва смъртната си присъда. Щом роднината му съобщи, че сумата е преведена, ще получим второто име. Поиска по четвърт милион за всеки и половин – за последния, който според него е *високопоставен* разузнавателен агент.

– Определи ли в какъв срок след плащането ще научите следващото име?

– Всъщност беше съвсем точен – „незабавно, ако ли не по-бързо“, както се изрази самият той. Опасяваше се, че колкото по-дълго се проточи операцията, толкова по-голям е рискът да го заловят. Каза, че Службата за външно разузнаване е получила строго разпореждане от Москва в никакъв случай да не изтича информация пред широката общественост, че Русия отново шпионира Щатите. Агентите им и без това са изключително предпазливи, но след директивата са развили истинска параноя. Дори при най-нищожния намек за предателство започва щателно разследване.

– Значи той ви дава име, вие арестувате човека и после превеждате четвърт милион долара в чикагската сметка – уточни Вейл. – Щом парите пристигнат, получавате следващото име и така, докато заловите разузнавателния агент, за когото ще платите половин милион.

– Точно така.

– Означаваше ли това, че ви е дал първото име?

– Повече или по-малко – отвърна помощник-директорът.

– Доколкото съм запознат с шпионския занаят – обърна се Вейл към директора, – не виждам препъникамъни. Защо тогава съм тук?

– По няколко причини – отговори Лангстън. – Преди два дни получихме кратко завоалирано съобщение от него. Неочаквано са го отзовали в Москва.

– Ох! – възкликна Вейл.

– Какво? – попита Кейт.

– Когато заподозрат някого в шпионаж, руснаците намират заобиколно основание да го привикат с Москва. Там го разпитват понякога месеци наред. Ако признае или Службата за външно разузнаване се сдобие с доказателство, екзекутират заподозрения за предателство. И понеже руснаците едва ли оповестяват присъдата публично, няма как да узнаем – обясни Вейл.

Лангстън продължи:

– Откакто получихме първото съобщение, се опитваме да идентифицираме Калкулус. Сега смятаме, че сме разбрали кой е. ЦРУ имат сравнително високопоставен източник в руското посолство. В рядка проява на съпричастие ни помогнаха да разкрием самоличността му. Ако са ни дали правилното име, той е електроинженер по образование и е извънредно предпазлив, дори маниакално, което в шпионския занаят е предимство. Изпълнява длъжността технически инженер, както я наричаме ние. Пътува из Съединените щати и поставя подслушвателни и видеоустройства в убежищата им и записва срещите, в случай че някой от двойните им агенти се разколебае. После ги заплашват с разобличаване – елементарно средство да си осигурят вниманието на къртиците. За останалото можем само да гадаем. Мислим, че след срещите между американските източници и руските им свързки той документира записите и ги складира в посолството. Смятаме, че е започнал да съставя списъка, за да подсигури финансовото си бъдеще. Нищо чудно да пази и копия от предадените документи или друга информация, която можем да използваме като уличаващо доказателство.

– Добре е, че има комунисти, които ценят капитализма по-високо от нас самите – обади се Вейл.

– Да.

– Е, ще попитам отново – надявам се за последно – защо точно аз?

– Единствените, запознати със случая, са хората в тази стая. Разкрием ли го пред някой от агентите ни, информацията гарантирано ще изтече. Ти си доказвал неведнъж дискретността си. Славиш се със способността да довършваш започнатото, независимо от препятствията, които на нашите агенти биха се сторили... процедурно непреодолими.

– Искаш да кажеш, че не искате да ви спипат – засмя се Вейл.

– Събраните тук не са вещи в полевата работа – намеси се директорът, – а случаят крие много *предизвикателства*. Мъжете в тази стая не са излизали на улицата от десетилетия. – Ласкър се озърна да провери дали някой ще възнегодува. – Съжалявам, момчета.

Вейл погледна към Кейт и се обърна пак към директора.

– Преди време ми предложи нещо подобно, но ти отказах – каза той.

Директорът присви устни.

– Защото смятах, че ако напуснеш, ще изгубим истински талант. Надявах се и ти да го осъзнаеш. Но ти отхвърли категорично молбата ми и аз се съгласих. Сега е различно. Жизненоважно е.

Вейл се изправи и застана до прозореца. Повдигна щората и се взря в старото руско посолство от другата страна на улицата.

– Странно... преди пет години си представях, че ще правя точно това. Но всъщност съм зидар. – Той се обърна и погледна към мъжете. – Сигурно намирате ирония, но аз мисля, че е несправедливо.

– Стив, налага се да приемем, че в този момент разпитват Калкулус в Москва. Ако руснаците го пречупят, няма да се доберем до списъка и шпионите ще продължат да продават тайните ни.

– Съжалявам. Прибирам се у дома.

Възцари се мълчание. Най-сетне директорът го наруши:

– Ела с мен за минута. Трябва да ти покажа нещо.

Вейл го последва надолу по стълбите и през редица тесни недовършени стаи.

Уверен, че другите няма как да ги чуят, Ласкър попита:

– Разказа ли ти Кейт какво ѝ се случи точно преди Деня на благодарността?

– Не.

– Едва не умря.

– *Какво?*

– Оставила двигателя на колата си включен, а вратата на гаража – отворена. Беше пила. Лекуваха я няколко дни в болницата.

– Мислиш, че се е опитала да се самоубие? – в тона на Вейл прозвучаха обвинителни нотки.

– Не. Но се случи няколко дни след като ти беше гостувала в Чикаго, и Отделът за професионална отговорност не го прие добре.

– Кейт е твърде силна за подобно нещо. И нито веднъж не съм я виждал потисната, независимо как са се развивали отношенията ни.

– Съгласен съм с теб.

– *Тя скъса с мен. Логично е аз да тая самоубийствени намерения.*

– „Логично“? Мислех, че сте се сдобрили. Не си ли пристигнал затова?

– Излъгах. Тя не знаеше, че ще дойда. Искях да започнем начисто. Откарваше ме до летището, когато ѝ се обадиха за похитеното дете.

– Както казах, знам, че не се е опитала да се самоубие, но не мога да прекратя разследването на Отдела за професионална отговорност просто защото аз мисля така. Сигурен съм, че помниш колко са мили хората в организацията ни, когато става

дума за чужди проблеми. Преуспелите като Кейт трябва непрекъснато да се доказват. Сега я следят като бомба с часовников механизъм. Искам да работите заедно по случая с Калкулус. Ако постигнете половината, което направихте в Лос Анджелис, ще запушите устите на всички.

НОА БОЙД
ШПИОНИ ЗА ПРОДАН

Евгения Мирева
редактор

Издателство *ЕРА*, София
тел. 02/980 16 29
e-mail: era@erabooks.net

Печат: ЕКСПЕРТПРИНТ ЕООД